

fordre Mergel, som findes paa visse Egne, til langt derfra liggende Steder. Nu ved jeg godt, at man ikke absolut kan drage en Parallel mellem Tørven og Mergelen. Man vil sige, at Tørv er en Forbrugsgenstand, medens det andet tjener til videre Udvikling, og derfor befordrer man Mergelen billigere end andre Varer. Men jeg tror, det bliver nødvendigt for mosefattige Egne, at der tilføres dem Tørv andetsteds fra. Saaledes har f. Eks. den Privatbane, jeg har med at gøre, befordret ikke faa Vognladninger Tørv, der kom helt nede fra Moselund, der, som bekendt, er et Sted, hvorfra der eksporteres Tørv. Jeg tror, ingen vilde finde det mærkeligt, om man gav nogen Nedsættelse i Fragt for Brændselsmateriale. Derved tjener man to Egne, nemlig den Egn, som har disse Miner, om jeg saa maa sige, og som derved kan skaffe sig mere Indtægt og Arbejde til flere Mennesker, og man tjener den Egn, der savner dette Brændselsmateriale, og som skal have det, fordi de nu en Gang ikke have deres Fyrsteder og Ovne saaledes indrettede, at de kunne bruge udelukkende Kul, hvilket ogsaa vilde blive dyrere for dem.

Jeg tror, denne Sag ogsaa vil komme til Behandling i Finansudvalget, jeg ved, at det er under Ventilation i Landboforeningerne eventuelt at indgive et saadant Andragende. Naar den Sag kommer frem, vil jeg ønske, at den maa blive behandlet velvilligt. Jeg indrømmer, at den er af mere underordnet Natur end den, jeg før nævnede.

Jeg vil endnu en Gang anbefale, at man gaar til at bygge en moderne Havn ved Esbjerg, som kan slaa til for en længere Tidsperiode, saa at vi ikke Aar efter Aar skulle bygge. Pengene gaa jo med alligevel, og Havnen er saa dog altid utilstrækkelig. Hermed skal jeg slutte.

N. C. Jensen: Det Svar, den højtærede Landbrugsminister forleden Dag gav mig paa et bestemt Spørgsmaal, giver mig Anledning til at gøre en kort Bemærkning til den højtærede Minister og en Henstilling til det kommende Finansudvalg. Den højtærede Minister svarede, at han havde savnet Bemyndigelse til at nedsætte Renten paa Udlaan til Hedekommuner af de paa Finansloven dertil bevilgede Midler.

†

Jeg vil gøre opmærksom paa, at vi nu staa i det mærkelige Tilfælde, at vi for disse Udlaan have en Serie af Udlaan, der ere skete i den første Periode indtil 1895—96, og hvoraf der svares 4 pCt. Rente; af den næste Serie svares der derimod kun 3½ pCt. Rente, indtil vi komme til 1903, og fra 1903 gives disse Udlaan endog til 3 pCt. Der har altid, naar der har været Tale om disse Bevillinger, været hentydet til, at det var særlig Smaakaarsfolk, man vilde komme til Hjælp, men jeg vil gøre opmærksom paa, at her staar Staten jo og tager fra nogle en Del af det, som den giver til andre. Af dem, der svare 4 pCt., faar Staten et langt større Beløb i Renteindtægt end den Renteindtægt, der muligvis maa tabes ved dem, der faa Laan til 3 pCt. Det maatte være rimeligt, synes det mig, at faa en Ordning, hvorved de alle kom til at svare den laveste Rente, nemlig 3 pCt. Jeg vil henstille til den højtærede Minister og til Finansudvalget at tage den Sag under Overvejelse, jeg tror, at det er rimeligt og naturligt, at der maa kunne findes en Løsning i den Retning, jeg her paa pegede.

Dernæst skal jeg gøre et Par korte Bemærkninger til det ærede Medlem for Silkeborg (Jacob Christensen). Det ærede Medlem har været saa venlig forleden Dag at rette nogle Bemærkninger til mig angaaende de Udtalelser, jeg fremkom med om Tilskud til Hededyrkning, og han sagde da bl. a.: „Det vilde have passet umaadelig godt for Repræsentanten for Give (N. C. Jensen), i hvilken Egn, der som bekendt, ligger store Hedearealer. Det vilde være faldet godt i Traad med den ærede Repræsentants Kredsinteresser, om han havde fremsat dette Krav. Dette har han imidlertid ikke gjort, han har glemt det“; og saa føjede han noget mere til angaaende den Betragtning, han gjorde gældende om Hedeopdyrkning. Men jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at de Betragtninger, han gjorde gældende i den Henseende, ere et Vidnesbyrd om, at det ærede Medlem ikke har gjort sig den Ulejlighed, at sætte sig ind i de Forhandlinger, der ere førte her i Salen angaaende denne Sag. Han har, synes det mig, taget saa overfladisk paa det som vel muligt, og jeg vil henstille til ham, at han, naar han